

'Alabama Chrome' is een hoogtepunt van De Parade

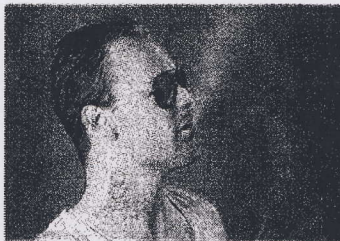
THEATER

Theater Alabama Chrome
door The Sadists
De Parade, Utrecht. Inl: deparade.nl
●●●●○

Rechtsvoor op het verlaten podium staat een tafel met half gevulde flessen die uit zichzelf hevig begint te trillen. Een mooi openingsbeeld dat doet denken aan Alex d'Electric. De drie mannen van rocktheatergroep The Sadists drummen achter de schermen op de houten wanden, alsof een goederentrein langs dendert.

Meteen bevinden we ons in een vervallen Amerikaans woestijndorp waar de trein niet meer stopt. Dan breken The Sadists à la Ome Willem door een wandje heen. De stoere jongens nemen vreemde posities in, hoog op een stoel, op de grond, en beginnen te boegiewoogiën. Boem-boem boem boem! Ruige country-rock vult de tent. Hun opzweepende show *Alabama Chrome* is een hoogtepunt van De Parade dit jaar.

Reizend theaterfestival De Parade staat sinds vorig weekeinde in Utrecht. The Sadists openden er hun show, die na de Parade nog een korte tournee zal maken. De groep bestaat uit Kaspar Schellingerhout, Viktor Griffioen en Erik van der Horst, drie musicerende acteurs die twee jaar geleden afstudeerden aan de Toneelacademie Maastricht. Dit is hun tweede programma, geregisseerd door Aat Ceelen. Zij varen onder de vlag van Orkater, de 34 jaar oude muziektheatergroep die de laatste jaren de opvol-

ging veiligstelt door jonge groepen te begeleiden.

Alabama Chrome is een theatraal rockconcert gesitueerd in het lome, arme Zuidwesten van de VS. The Sadists schrijven sterke songs, en beheersen het Americana-genre perfect, terwijl ze er ook een pastiche op maken. De titel verwijst naar de redneck-naam voor zilverkleurige *duck-tape*, waarmee arme Zuiderlingen de roest van hun auto bedekken. Een mooie metafoor voor het leven zelf, vindt de groep.

Aan de muur hangt een foto van president Bush, en het motto is „Don't Fuck With God!” Met grote hammers slaan de drie good old boys op een metalen plaat, ter begeleiding van een *chain gang*-song. Zij imiteren een rit op een paard, door te wiegen op een rokerstoel op schokbrekersveren, zichzelf begeleidend op kokosnoten. Tussendoor spelen ze vet aangezette sketches, bijvoorbeeld over een cowboy die zelfmoord wil plegen, maar steeds wordt gehinderd door zijn enthousiaste hond.

WILFRED TAKKEN

Countryclichés krijgen een ironisch randje

Theater The Sadists

★★★★☆

► Van deze drie vuige theatermakers gaan we meer horen.

UTRECHT *Alabama chrome* is Amerikaanse slang voor Duct Tape, het zilverkleurige tape waarmee in het warme zuiden van de Verenigde Staten roestplekken op auto's worden verdoezeld.

Op het toneel zien we in de gelijknamige voorstelling van Orkater een voorbeeld ervan: een gebutste en beplakte autodeur staat zielig te leunen tegen een windmachine. Naar het eind krijgt het slopersgeval alsnog een glansrijke rol: het blik groeit (in de beleving van de toeschouwers) uit tot een Amerikaanse slee als Kasper Schellingerhout, die erachter staat, rauw zingend zijn droefenis probeert te verdrijven.

De windmachine maakt de illusie compleet: fluimen rook in het 'open dak' zorgen voor fikse tegenwind. *Alabama Chrome* is daarmee een vettige roadmovie die zich voltrekt in een tent op De Parade.

Schellingerhout vormt sinds kort met zijn twee even jonge vak-

broeders Erik van der Horst en Viktor Griffioen het muzikale theatertrio The Sadists. Onder de vlag van De Nieuwkomers hebben ze zich bij Orkater verder geschoold in aanstekelijk, roestbruin en schonkig muziektheater.

Regisseur Aat Ceelen, bekend van Alex d'Electricque, heeft hun ruwe karakters aangescherpt door hun vervaarlijk gedrag ordinair op te drijven. Gedrieën betreden ze met bijl en gitaren het slagveld, dat voor een deel al aan flarden ligt. De cowboyhoed gaat over hun oren en als het zo uitkomt, even zo goed over hun geslacht. Ze pissen op Bush, rammen hun instrumenten en ontzien elkaar niet. De bekende countryclichés van paard, snik en prairie krijgen een ironisch randje wanneer dit drietal hobbelen voorbij trekt op een rookstoel-op-springveren.

Roest op de mannenziel, daar zingen en schmieren deze drie vuige theatermakers over. De tape scheuren ze met liefde van hun blutsen en blaren. Hier horen we nog meer van.

Annette Embrechts

De Nieuwkomers van Orkater: Alabama Chrome door The Sadists.

12 juli, De Parade, Utrecht. Daar t/m 17 juli.

Het bruist van jonge ideeën in theaterdorp De Parade

FESTIVAL

★★★★☆

De Parade

Te zien in Utrecht t/m 27 juli

Moreelsepark

ERIC VAN DER VELDEN

UTRECHT

En De Parade trekt voort. Volgende stop Utrecht, na Amsterdam de stad waar het reizende theaterdorp traditiegetrouw de meeste bezoekers trekt. Zo veel zelfs dat dit jaar besloten is tot een experiment. Niet tien maar zeventien dagen heerst in het Moreelsepark - op loopafstand van het Centraal Station - de stijlvolle, creatieve variant op de aloude kermis of jaarmarkt.

Opperstalmeester Terts Brinkhoff, met wiens droom het 18 jaar geleden begon, betrad vrijdag zelf even de piste. Bij de Utrechtse opening herdacht hij de onverwacht overleden 'acteur van het grote tooneel' Carol van Herwijnen, spelende in De Parade-voorstelling Bouillabaisse.

Het had het begin van een lange samenwerking moeten worden. Tijdens drankrijke brainstormsessies met Van Herwijnen en zijn collega-acteur Jérôme Reehuis zag Brinkhoff het al voor zich: een spektakel in de traditie van het 19de-eeuwse Grand Guignol, zó grof, zó bloederig dat je je er als bezoeker speciaal op moest kleden.

In het meedoen van Van Herwijnen zag Brinkhoff het bewijs dat De

Parade inmiddels door echt iedereen was omarmd: gevestigd, beginnend, jong en oud. Over oud gesproken. Brinkhoff zelf is 55. Vorig jaar deed hij een stap terug, nadat zijn jarenlange rechterhand Nicole van Vessum op duidelijkheid had aangedrongen. Kon zij binnenkort de kar gaan trekken, of was het tijd om haar heil ergens anders te zoeken? Het werd het eerste. „55 jaar zal wel oud zijn”, zegt Brinkhoff op een toon die het tegendeel doet vermoeden. Niet dat zijn rol nu is uitgespeeld. Met een 'fris, leeggemaakt hoofd' richt hij zich op expansie in het buitenland (Berlijn, New York) en het succesvol maken van De Winterparade.

Nieuwe bezems vegen schoon, wat wordt anders? „Ons stempel zal vooral blijken uit de programmering”, zegt Van Vessum, „We willen meer diepgang, en we vinden een laboratoriumfunctie belangrijk: we willen meer ruimte voor jonge ideeën; mislukken mag, als het maar interessante mislukkingen zijn.”

Een voorbeeld van de nieuwe koers is Alabama Chrome, dat in Utrecht zijn première beleefde. Onder auspiciën van de gerenommeerde muziektheatergroep Orkater werken drie beginnende acteurs/muzikanten hun voorliefde voor de (film)clichés van het Amerikaanse zuiden uit. Energierijk, bij vlagen aanstekelijk en humoristisch, maar ook nog te weinig eigen en origineel om van echt volwassen muziektheater te kunnen spreken.